

— А съ пари? тогава остава само сиромашкиятъ синове да отиватъ на война, какво ще сторятъ, горкитъ, щятъ не щятъ ще идятъ, не ли нѣматъ пари? Е, тогава добръ ли ще бѣде на тебъ, когато ти си стоишь у дома и пригръщашъ своитъ чада, а само сиромашкиятъ синъ отива да служи на царя? — Срамота! не ли казвамъ правото, дѣца?

Момчетата мълчаха.

— Службата ще поправи лошавия войникъ, казахъ азъ, и съ това ще му сторимъ голѣмо добро...

— Ще го поправи ли? отрече Семо, развалениятъ човѣкъ, който е вече достигналъ на възраст, ти мъчно можъ поправи, той тѣй ще си отиде и до гробъ. Защо у нашата войска са намиратъ толкова бѣженци (качащи)? Кои сж тѣ? Не сж ли тѣ по-вечето волници, хванати на откупъ?

— Като е тѣй, ний можемъ да намѣримъ единъ добъръ момакъ и да си го хванемъ за волникъ, та нека му са заплати и повечко. — Та отдѣ ще го земемъ Мавро? извика мжжъ ми, този който е добъръ, той е потребенъ на себѣ си и за своитъ си. Дала ли би, едного отъ твоитъ добри синове за волникъ? Иди та попитай нашия добъръ съсѣдъ, дава ли го и той?

Накъ сичкиятъ мълкнахме. Азъ са дълбоко замислихъ.

— „Не тѣй, мои мили чада, каза Семо умилно, като са обърна къмъ синоветъ си, да не помислите никога и никакъ за волникъ. Азъ, Господъ вижда, обичамъ сичкома ви, сички еднакво ми сте мили, нѣ колкото за да отидете да служите на бадушка-царя, казвамъ ви, идете, служете му вѣрно и честно. Ако ма познавате за единъ чедолюбивъ баща, то вий трѣба отъ се-сърце да ма послушате. Благословението Господнѣ и отъ мене грѣшнаго да бѣде на васъ. Каза това мой Семо и заплака, че слѣдъ него и сичкома ний.

Отто на сѣтихъ, слѣдъ този нашъ разговоръ, никой отъ насъ, нито помисли вече за волникъ, та каквото даде Господъ. Нека бѣде неговата воля.